

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ

Η Κορνάρο στη στέγη

Ένας μονόλογος είναι το θέμα του σημειώματός μου, ένα θεατρικό γεγονός που συνέβηκε σε μη παραδοσιακό θεατρικό περιβάλλον, αλλά είχε μια σημαίνουσα σχέση με τον χώρο. Η Χριστίνα Μαρούχου σε σκηνοθεσία του Ανδρέα Αραούζου... έπαιξε; ενσάρκωσε; υποδύθηκε; ... μάλλον παρουσίασε την Αικατερίνη Κορνάρο στη στέγη του Ιδρύματος Κώστα και Ρίτας Σεβέρη. Πόση καθαρά θεατρική σημασία μπορεί να έχει ένας μονόλογος ανάμεσα στα τραπεζάκια ενός καφέ, έστω και στο κτήριο μουσείου; Κι όταν το κείμενο είναι

ιστορικά ορθό και από πηγές τεκμηριωμένο, αλλά χωρίς θεατρικές αξιώσεις; Κι όταν σκηνικά δεν υπάρχουν, μόνο ελάχιστα αντικείμενα; Κι όταν τα προβαλλόμενα στον τοίχο θα μπορούσαν να συνοδεύουν και μια διάλεξη για

το ίδιο ιστορικό πρόσωπο; Κι όμως... Η αίσθηση ότι παρακολουθούμε ποιοτικό θεατρικό δρώμενο δυνάμωνε συνεχώς. Το σωστό μέτρο και το καλό γούστο ήταν τα κύρια γνωρίσματα της σκηνοθεσίας του Αραούζου και της υποκριτικής συμπεριφοράς της Χριστίνας Μαρούχου. Με εξαίρετη εκφορά λόγου, χωρίς άτοπη δραματικότητα, αλλά με πλήρως ελεγχόμενο συναισθηματισμό, με κίνηση απλή και αβίαστη, που παρά τον περιορισμό διαδρομών δεν εκλαμβάνόταν ως μονότονη, η ηθοποιός προίκισε την περσόνα που (επαναλαμβάνω) παρουσίαζε με κομψότητα και γλυκύτητα. Τήρησε την οπτική γωνία της ηρωίδας της στα γεγονότα της εποχής χωρίς να διεκδικεί μεγέθη που δεν της ανήκαν. Διεκδίκησε όμως να αποδείξει για άλλη μια φορά ότι στο θέατρο δεν μετράει το πού, ούτε καν το τι, αλλά το πώς. Παράλληλα δυνάμωνε και η αίσθηση ότι ο χώρος της θεατρικής δράσης πλάτυνε, η κοσμική ατμόσφαιρα του μικροχώρου διαλυόταν στον μακροχώρο της παλιάς πόλης. Το σκηνοθετικό εύρημα να «ξεκολλήσει» τη μορφή της Κορνάρο από τα προβαλλόμενα πορτρέτα των Titian, Hayez και άλλων, με το κοστούμι εποχής, με τα γνωστά κρεμαστά μαργαριταρένια σκουλαρίκια, «έπιασε». Ο αέρας που έπαιζε με τα μανίκια της Regina ενίσχυε την ιδέα της «καθόδου» της από τους πίνακες, μόνο για λίγο, μόνο ad hoc, μόνο για να πει την ιστορία της. Η βαριά από ιστορία παλιά Λευκωσία λειτουργούσε ως σκηνικό και κατά την αναχώρηση των θεατών, και οι σκέψεις για το παρελθόν περιπλέκονταν με άλλες, για το αν ποτέ αυτό το dead end της Ερμού θα μετατραπεί σε καρδιά της πόλης.